

Mor Güller

– Şükran Aydoğan · 07 Şubat 2015

Mor bir gül iŖiştirirdi yakasına
Bakışlarında çapkın bir mana vardı
Görenler bayılırdı fıyakasına
Pek nazlı pekte havalıydı

Mahallenin en güzel kızı
Bütün delikanlılar ona âşık ona hayrandı
Her gün takar takıştırır
Vallahi her giydiğini de yakıştırır
Arada bir hüzün gölgesi düşse de ela gözlerine
O yine de gülümseyerek cıvıldardı

Çok büyük değildi ki hayalleri
Bütün genç kızlar gibi
Bir yuvam çocuklarım olsa derdi
Lakin yüzü kadar güzel değilmış bahtı
Hayırsızın birine sevdalandı

Olmaz dedi ana babası
Üzer seni hırpalar
Bu adam için sarhoşun biri diyorlar
Etme eyleme gül kız gitme
Yazık olacak şu genç ömrüne

Dinlemedi kimseyi
O çok sevdiği mor gülü taktı yakasına
Gelinlik bile giymeden
Takıldı hayırsız sevgilinin arkasına

Duydular ki bir kaç yıl sonra
Gül kız hasta düşmüş yatıyormuş
Koştı anası hastaneye aradı buldu
O güzeller güzeli gül kızının
Gül yanakları solmuştu
Bir kaç güne varmadan teslim etmiş ruhunu

Derdi neydi hastalığı ne?
Kimse bilemedi başına geleni
Ondan geriye sadece
Baba evinin bahçesinde mor güller kaldı...

Şükran Gülcenaz AYDOĞAN